No. 151. **1839.**

VLISSINGSCHE COURANT.

Zaturdag ***14 December.***

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is *f* 2,25, en franco per post *f* 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is *f* 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Ingezonden Stukken.

MIDDELBURG, den 13. Dec. 1839.

Mijnheer de Redacteur!

Het schijnt mede tot de strekking van Uw blad te behooren, de bedenkingen, welke bij UEd. of anderen op voorgedragene wetsontwerpen mogten zijn voorgekomen, aan het publiek mede te deelen; en daar ik het nu met UEd. eens ben, dat zoodanige mededeeling in vele gevallen nuttig kan zijn, ben ik zoo vrij, UEd. om een plaatsje in Uw blad te verzoeken, voor eenige bedenkingen welke bij mij zijn ontstaan, na het ontwerp van wet gelezen te hebben, tot heffing eener nieuwe belasting voor het veefonds.

Vooraf echter moet ik mijn genoegen betuigen, dat, blijkens de toelichtende memorie aan de Staten-Generaal gelegenheid zal worden gegeven tot inzage der rekeningen van dat fonds, want wij vinden daarin een nieuw bewijs, dat het aan het Gouvernement ernst is, met opzigt tot ons financie-wezen voor het vervolg alle achterhoudendheid te laten varen, en de Staten-Generaal alzoo op eene volkomene wijze in staat te stellen om te oordeelen over het doelmatige en noodzakelijke der te doene uitgaven en van de daarvoor te heffene belastingen.

Uit de bedoelde gedetailleerde verantwoordingen aan de Staten-Generaal over te leggen, zal dan niet alleenlijk bij H. E. M. de overtuiging kunnen worden verkregen, dat gemeld fonds steeds met spaarzaamheid en orde, en in overeenstemming met het doel van zijne daarstelling, is beheerd, maar ook van de noodzakelijkheid, die er thans bestaat, om de belasting op nieuw in te voeren. Opdat overigens de landbouw voor het vervolg steeds kennis zou dragen, hoedanig het met zijn eigendom gesteld is, zouden wij eene bepaling in de wet noodzakelijk achten, dat jaarlijks van het gebruik der gelden uit deze belastingen profluerende een gedetailleerd verslag aan de Staten-Generaal zal moeten geschieden en in de *Staats-Courant* worden medegedeeld, (zoo als ook vroeger, zoo wij meenen tot in 1826, steeds plaats vond,) en dat hierin geene verandering zal worden te weeg gebragt, door het eventueel opheffen der belasting.

In de *tweede* plaats achten wij dringend noodzakelijk, dat bij de wet bepaaldelijk worde uitgedrukt de naam van het departement of administratie welke met het beheer zal belast zijn; voorts, of aan dat beheer tevens zal verbonden zijn het regt, om uit te wijzen, of eene ziekte onder het vee heerschende, als *gewoon* of *buitengewoon* te beschouwen zij, en of naar aanleiding hiervan de veehouder al dan niet op hulp uit dat fonds aanspraak kan maken. Onzes erachtens behoort deze uitwijzing tot het gebied der wetenschap, en komt het ons dus hoogst doelmatig voor, dat eene bepaling in de wet worde opgenomen, houdende, dat in twijfelachtige gevallen of eene heerschende ziekte als *gewoon* of *buitengewoon* te beschouwen zij, de beslissing dienaangaande aan eene commissie, zamengesteld uit de ervarenste veeartsenijkundigen, met toevoeging van een gelijk getal geneeskundigen zal worden opgedragen. Als twijfelachtige gevallen zou men kunnen aannemen, wanneer eene ziekte, niet dadelijk onder de besmettelijke, aanstokende of buitengewone kunnende worden gerangschikt, nogtans op eene of meer stallen het grootste gedeelte van het daarop aanwezige vee had weggesleept.

Ten derde, komt het ons voor, dat daar de ondervinding geleerd heeft, dat sommige der autoriteiten vermeld aan het slot van het lid *a* van art. 8 van het wetsontwerp, hunne handelingen vroeger meerendeels hebben afhankelijk gemaakt van hoogere bevelen, waarmede dan veel tijd verliep en eene uitmuntende gelegenheid aan de besmetting gegeven werd, om zich verder uit te breiden, het daarom zeer doelmatig te achten is, achter dat lid de woorden te laten volgen: » ieder van welke autoriteiten, » de noodzakelijkheid daartoe door dezelve erkend zijnde, » bevoegd zal zijn, om, zonder hooge bevelen af te » wachten, tot het dooden van het besmette of verdachte » vee, in tegenwoordigheid van den erkenden veearts, » te doen ondergaan.

Ten vierde komt het ons even billijk als doelmatig voor, dat bij de wet ook bepaald worde, welke vergoeding zal gegeven worden voor runderen, welke op last *gedood zynde*, daarbij blijken kennelijk door eene der ziekten, bedoeld bij het lid *c* van voormeld artikel, te zijn aangetast geweest.

De vergoeding, hiervoor, gelijk te stellen aan die voor *gestorvene* beesten te geven, zou niet billijk zijn, omdat voor deze laatste de gelegenheid op herstel voor altijd was afgesneden, doch niet voor die, welke men als door de besmetting aangetast, wil *dooden*.

Zou het niet eene groote hardigheid zijn, eenen veehouder een rund te onteigenen en te dooden, b. v. ter waarde van *f* 100 of daarboven, hetwelk nog hoop op herstel aanbood, en hem tot schadeloosstelling eene som van hoogstens *f* 25 uit te betalen, waar van dan nog de kosten van het onderzoek, van het taxeren, voor de differente verklaringen tot zijne reclame benoodigd, enz. enz. door hem moeten betaald worden?

Van daar zouden wij het eene zeer billijke bepaling vinden, dat, wanneer uit het verslag van den veearts bleek, dat bij de afgemaakte beesten nog de mogelijkheid op herstel kon worden aangenomen, de vergoeding op minstens ¾ van de waarde zou gesteld worden; en minstens *op de helft* der waarde, wanneer die mogelijkheid niet was aan te nemen. Dat de vergoeding in dit laatste geval nog altijd iets meer bedroeg, dan die voor *gestorvene* runderen, wordt daardoor gebillijkt, dat er in effecte, *by het dooden*, onteigening ten algemeenen nutte plaats vindt, en den eigenaar dwang moet worden aangedaan, terwijl ook veelmaals de eigenaar met den veearts of andere deskundigen kan verschillen in gevoelen nopens het al dan niet herstelbare van een af te maken rund, in welk laatste geval het verschil van slechts ¼ der waarde minder tot botsingen en tegenstand zou aanleiding geven, dan wanneer slechts op eene vergoeding van *f* 25 of daar beneden door den eigenaar kon gerekend worden.

Ten vijfde achten wij gansch niet overbodig, in deze nieuwe wet eene krachtige bepaling op te nemen, door welke de veehouders worden verpligt, tegen genot der vergoedingen hun bij die wet gewaarborgd, zich aan de bevelen der bevoegde magt, tot afmaking van hun vee, in het algemeen belang, te onderwerpen, en waarbij op verzet tegen de uitvoering dier bevelen eene straf bepaald wordt, geëvenredigd aan de gevolgen, welke uit zoodanige weerspannigheden, ten nadeele van het algemeen, zouden kunnen voortvloeijen.

Zoo wij wel onderrigt zijn, bestaat er een voorbeeld in deze Provincie, dat de eigenares van eenen besmetten stal vee halstarrig heeft geweigerd, zich aan den maatregel van het dooden te onderwerpen, waartoe men anders, na de gunstige resultaten vroeger op zoodanige maatregelen verkregen, bepaaldelijk zou zijn overgegaan. Welligt kan deze weigering eenigermate verontschuldigd worden door het gemis van eenen vasten en billijken maatstaf van vergoeding, bij de wet uitgedrukt, waarin echter nu naar 't ons voorkomt, op de hier boven voorgestelde wijze voegzaam zou kunnen worden voorzien.

Ten zesde zouden wij het zeer heilzaam en voor de belangen van den veeman hoogst bevorderlijk rekenen, wanneer bij de wet een termijn kon bepaald worden, binnen welke alle vergoedingen, krachtens de wet uit het veefonds, aan hen competerende, zouden moeten zijn uitbetaald, en binnen welken korteren termijn de reclames tot dat einde door de Plaatselijke Besturen moeten worden ingediend.

De tyd wanneer de vergoeding zal gegeven worden, geheel aan de beschikking of het goedvinden der beheerders van het fonds over te laten, kan in geen geval doelmatig worden geacht; moetende men toch in aanmerking nemen, dat het verloren vee een deel van het directe bestaanmiddel van den veehouder uitmaakte, en dus zoolang hij niet in staat gesteld is, dat verlies te herstellen, hetzelve met elken dag grooter wordt en zijn bestaanmiddelen vermindert.

Ten zevende zijn ons de gevorderde formaliteiten om de vergoeding te kunnen erlangen als hoogst omslagtig voorgekomen; en dient een en ander punt ook nog wel wat nader te worden toegelicht, als b. v. of de twee door het Plaatselijk Bestuur te benoemen en te beëedigen taxateurs, in eens voor alle in de Gemeente voorkomende gevallen zullen worden beëedigd, dan wel of dit bij ieder afzonderlijk verlies moet gebeuren, welk laatste onzes erachtens eene noodelooze omslagtigheid zou te weeg brengen.

Voorts, of de bemoeijingen van den veearts, bij het door denzelven te doene onderzoek, de kosten der taxatien en die vallende op het redigeren der verschillende stukken, ten laste komen van den veehouder, in welk geval het ons toeschijnt, dat, vooral bij het ook nog berekenen van leges, bij de uitbetalingen der vergoedingen, er een niet onbelangrijk gedeelte van de reeds op zich zelve kleine vergoeding van *f* 25,– per rund af moet, en op die wijze de te verleenen hulp van weinig beteekenis wordt. Vroeger werden, zoo wij ons niet vergissen, de bemoeijingen der veeartsen en verdere kosten op het naleven der formaliteiten vallende, ook door het veefonds gedragen, en wij gelooven dat het doelmatig zijn zou, vooral bij de inkrimping van het maximum der te verleenen vergoeding, tot deze vroegere gewoonte terug te keeren, en te zorgen, dat aan den veehouder de hem bij de wet toegekende vergoeding, *zonder eenige korting* in handen kwam.

Eindelijk, wie zal het relaas moeten opmaken, wegens de afmaking, het begraven en onbruikbaar maken der bekleedselen; en wie zal het bewijs geven, dat de declarant het vee in gezonden staat bezeten heeft?

Zoo dit een en ander door den veearts moet verklaard worden, kan dit immers allergevoegelijkst gezegd worden in zijn rapport, onder N°. 1 bedoeld, zonder dat daarvan nog twee afzonderlijke stukken behoeven te worden opgemaakt?

Moet de Burgemeester het verklaren, dan kan dit even gevoegelijk aan den voet der acte van taxatie geschieden, door de twee beëedigde personen opgemaakt, en welk stuk toch wel bovendien aan het visa van den Burgemeester zal onderworpen zijn.

Wat de overligging van het *bevel tot afmaking* betreft, wij zien hiertoe volstrekt geen noodzaak. Immers ware er geen bevel tot afmaking gegeven, dan zoude noch de veearts dit in zijn rapport durven of kunnen zeggen, noch de Burgemeester zich bemoeijen met stukken te viseren en ter bekoming van vergoeding op te zenden, en uit de bedoelde stukken en derzelver opzending zou dus reeds ten overvloede van het bevel tot afmaking blijken, indien de Burgemeester al mogt verzuimen dit in zijnen geleidenden brief te kennen te geven.

Wij vinden dus ook de vordering van *dit* stuk ten eenemale overbodig.

Dit is nog meer het geval met de kwitancie der betaalde belasting voor het veefonds. Bij de wet is toch gezorgd, dat hij, die *niet* betaald, vervolgd en tot betaling verpligt zal worden, zoodat men niet anders kan aannemen, dan of dat een reclamant betaald *heeft*, of betalen *zal* of er toe zal worden *verpligt*; en mogt hij onvermogend zijn, dan zou dit eene rede te meer wezen, om hem de vergoeding desniettemin toe te staan.

Na de overweging van dit alles komt het ons voor, dat een verklaring van den veearts, en eene door het Plaatselijk Bestuur gecertificeerde acte van taxatie, waarin de verdere bijzonderheden waren vervat, waaromtrent men zich ter voorkoming van misbruiken, wilde zeker stellen, welk stuk tevens door den eigenaar als grond voor zijne reclame mede behoorde te worden onderteekend, alles behoorde te zijn wat men tot reclame vorderde. Veel noodeloos werk en tijdverlies zou hierdoor worden voorgekomen; en bezuiniging en vereenvoudiging, die twee bij ons te lande zoo luid ingeroepene deugden zouden er door worden bevorderd.

Wij zijn eindelijk gekomen aan de belangrijkste onzer bedenkingen te weten, dat er nog altijd geen reglement bestaat op het beheer van 's Rijks Veefonds.

Bij art. 8 der wet van 6 Januarij 1816 (Staatsblad N°. 2) was uitdrukkelijk bepaald, dat de gelden uit de opbrengst der belastingen voortkomende door den Minister van Binnenlandsche Zaken zouden worden geadministreerd, *overeenkomstig zoodanig reglement, als de Koning te dienaanzien, op grond dier wet zoude vaststellen.*

Wij willen het Departement van Binnenlandsche Zaken niet hard vallen, dat hetzelve aan deze duidelijke bepaling der wet, die wij niet weten, dat ooit gewijzigd of ingetrokken is, niet heeft voldaan, maar de gezegde administratie aan een ander departement heeft overgelaten. Wij willen in hare volle kracht laten gelden de redenen, in de toelichtende memorie aangevoerd, *waarom* nimmer, sedert 1816, een reglement op het beheer van 's Rijks Veefonds is vastgesteld, doch daarentegen zal men ons dan ook veroorlooven, hier vrijmoedig te zeggen, dat wij de vaststelling van zoodanig reglement *thans*, bij het op nieuw invoeren der belasting voor het veefonds, als onmisbaar en van de volstrektste noodzakelijkheid beschouwen.

Wij hebben hier voor onderscheidene redenen, als:

1°. dat, door de vaststelling van zoodanig reglement, bij den landbouw de overtuiging zal worden verkregen, dat werkelijk de gelden door denzelven bijgedragen, *eenig en uitsluitend* ter bevordering der belangen van den landbouw zullen worden besteed, (iets waaromtrent tot dus ver hier en daar wel eens twijfel bestond,) en dat dus de nieuw in te voeren belasting te gewilliger zal worden opgebragt en het bezwaar daarvan zooveel te ligter zal worden geacht.

2°. Zal het bestaan der veeartsen bij zoodanig reglement beter kunnen worden verzekerd, dan dit tot dusver het geval was; hangende het tot dusver toch slechts van eene enkele Ministeriële of andere pennestreek af, of die artsen datgene zouden blijven genieten, wat hun vroeger was toegekend, en in het uitzigt waarop zij hunne studien hadden aangevangen, en eene keuze gedaan hadden, welke op den geheelen loop van hun volgend leven van den allerbeslissendsten invloed zijn moest.

Zal deze tak van wetenschap bij ons te lande niet in het niet terug zinken, zal er geene algeheele ontmoediging ontstaan *en* voor de reeds bestaande veeartsen, *en* voor al diegenen, welke anders zouden wenschen, deze loopbaan in te slaan, dan wordt het van het hoogste belang, dat de Hooge Regering zich het lot dezer menschen aantrekke; dat er krachtdadige maatregelen genomen worden, om de hoefsmeden en andere *empirici*, althans in die omstreken, waar erkende veeartsen bestaan, het uitoefenen der veeartsenijkundige practijk finaal te beletten, en voorts te zorgen dat ook voor hen, welke alsnu 5 jaren gepractiseerd en de ingewortelde vooroordeelen der veehouders niet hebben kunnen overwinnen, nog altijd een toereikend middel van bestaan verzekerd blijft. In het omgekeerde geval toch zal de domheid over het verstand blijven zegevieren, en de wetenschap zal, als HOMERUS, bedelend rond gaan.

3°. Zal bij de vaststelling van zulk een reglement al het goede kunnen worden vereenigd, hetwelk nu in zoo verschillende wetten, besluiten en ministeriële aanschrijvingen en explicatien verspreid wordt aangetroffen; en de verschillende Autoriteiten zullen een geregeld geheel in handen hebben, naar hetwelk zij zich in verschillende omstandigheden zullen kunnen gedragen, iets waaraan de ondervinding der laatste jaren bewezen heeft, eene zoo dringende behoefte te bestaan.

Voor het overige achten wij evenzeer als een reglement op het beheer van 's Rijks veefonds, ook van dringende noodzakelijkheid de invoering eener wet of van een reglement op de *Veeartsenijkundige Politie* hier te lande.

Naar wij wel eens vernomen hebben, bestaat er eene serie van misbruiken bij vele veehouders, wordt er een gemis gevoeld aan vaste en duidelijke bepaalde regelen, voor een aantal voorkomende gevallen, en worden er nog dagelijks zoovele overtredingen, ten nadeele van het algemeen, straffeloos gepleegd, dat het schier onbegrijpelijk is, dat, in een verlicht land als het onze, zoovele gapingen in een zoo belangrijk vak van staatshuishoudkunde zijn blijven bestaan. Een goed reglement op de Veeartsenijkundige Policie zou in dit alles op het krachtdadigste kunnen voorzien.

Wij wenschen, dat deze onze beschouwingen, bij het eventueel onderzoek van het nieuwe wets-ontwerp, bij de Staten-Generaal eenige overweging zullen mogen vinden, en daardoor het nut van eenen talrijken stand der Maatschappij zal worden bevorderd, voor wiens wezenlijk welzijn wij gemeend hebben deze onze gedachten te moeten openbaar maken.

Y. Z.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den* 8 *December.* Ofschoon de Koning van Hanover zich eenige dagen geleden weder naar Brunswijk begeven heeft, om het vermaak der jagt te genieten, verontrust men zich sedert eenigen tijd sterk over de zware aanvallen van benaauwheid waaraan die Monarch onderhevig is, en die sommigen voor ernstige gevolgen doen vreezen.

— Men meldt uit Napels: Sinds eenigen tijd, wordt de stad Reggio in Calabrië door herhaalde aardbevingen bezocht. Tusschen den 25 en 30 October inzonderheid, ondervond men 30 meer of min sterke schokken, die met een onderaardsch gedruisch gepaard gingen.

ENGELAND.

LONDEN, *den* 9. *December.* De Engelsche dagbladen de *Times*, de *Morning-Herald*, de *Morning-Chronicle* en de *Morning-Post*, hebben voor zegelregten hunner advertentien, in een jaar, te rekenen van 5 Januarij 1838 tot 5 Januarij 1839, betaald eene som van 23,845 Pond Sterl. 10 Sh. 6 d. Elk der vier bladen hebben afzonderlijk betaald, als: de *Times* welke in dit jaar 5 millioen 650 vellen heeft laten zegelen, 11,258 Pd. St. 3 Sh., de *Morning-Herald* 1,925 duizend gezegelde vellen, 4,796 Pd. St. 9 Sh. 6 d.; de *Morning Chronicle* 2,519 Pd. 6 d., de *Morning-Post* 5,191 Pd. 6 d.

— Den Heere *Alston* heeft [illegible] druk van het Nieuwe Testament ten gebruike voor blinden, als mede verscheidene andere werken met verhevene [illegible] letters voleindigd. Eenigen tijd geleden, begon hij de moeijelijke taak om het Oude Testament te drukken, en toen hij het boek van *Genesis* voleindigd had, bezocht hij al de blinden Instituten in Engeland en Schotland, om zich te verzekeren, in hoe verre zij hem wilden behulpzaam zijn in de verdere voortzetting van dit belangrijke werk. — Met uitzondering van een, betoonden de Directeurs van al de Instituten hunne welwillendheid om hem te ondersteunen door aandeel te nemen, in de verschillende werken welke voortaan op deze wijze zouden worden uitgegeven.

Hierdoor aangemoedigd, wende hij zich tot Lord *John Russel*, Secretaris van Binnenlandsche zaken, om door deszelfs tusschenkomst ondersteuning van het Koninklijke Huis te verzoeken, ten einde hem in de vervulling van dit loffelijk voornemen te schragen. Het doet ons genoegen te melden dat het Hare Majesteit behaagd heeft hem eene toelage van 400 Ponden Sterling uit te reiken, tot voortzetting van zijn werk.

— Verscheiden ministeriële dagbladen zeggen, dat de huwelijksverbindtenis van H. M. de Koningin reeds in Februarij aanstaande gesloten zal worden.

— Gedurende de laatste drie maanden is in deze hoofdstad niet minder dan tweehonderdmalen brand ontstaan. Gelijk bekend is, hebben zestien personen het leven daarbij verloren.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den* 9. *December.* Men leest in de *Gazette des Tribunaux*: «Sedert eenigen tijd hoorden de inwoners uit de straat de Grenelle-Saint-Honoré zuchten en kermen, in de vertrekken van zekere naaister *Meijer*, welke dagelijks overluid zong, en op de vragen der buren antwoordde, dat zij een jongen hond had, welks geschreeuw door hen werd gehoord. Een der buren, overtuigd, dat het het gekerm van een kind was, deed, bij afwezigheid van vrouw *Meijer*, nader onderzoek, en vond een meisje, geheel naakt, gebonden, op een steenen vloer liggen. Hij begaf zich dadelijk naar den commissaris van politie, waarop huisonderzoeking werd bevolen. Men vond waarlijk een meisje van tien jaren, aan handen en voeten gebonden, in den ellendigsten toestand, met wonden over het lijfje, ten gevolge van de mishandelingen. De ontmenschte moeder is in hechtenis genomen, en het ongelukkige kind naar het hospice Necker gebragt.»

— Op de beurs liep heden het gerucht, dat de politie op het punt geweest is een zamenzweerder van hoogen rang te vatten, en een complot ontdekt heeft, waarmede het afsteken van het helsch werktuig in de rue Montpensier in naauw verband zou staan. De echtheid van dit gerucht kan intusschen moeijelijk gewaarborgd worden.

Men wil dat er een zeer uitgebreid complot bestaat, aan welks hoofd de republikeinsche partij zich bevindt, waaraan voorts de Bonapartische deel neemt, en ook de legitimistische niet geheel vreemd is. Het Gouvernement moet, door de papieren bij de laatste huiszoekingen gevonden, de stelligste overtuiging van het werkelijk bestaan eener zoodanige zamenzwering bekomen hebben, en ook de zekerheid hebben verkregen dat zij in verstandhouding leeft met personen buiten Frankrijk, die als vijanden van het Huis van Orleans bekend zijn. Bij den Heer *de Crouy* zijn niet minder dan twee en twintig brieven van Prins *Louis Bonaparte* gevonden, met kopijen van de daarop gegeven antwoorden.

— Eene telegraphische depeche uit Marseille van den 6 December, vermeldt de inscheping van het 58e regiment van linie naar Afrika, aan boord van *de Neptunus* en *de Algiers*.

De stoomboot *Vautour*, den 30 November van Algiers vertrokken, is in den nacht van den 3 op den 4e te Toulon aangekomen met depeches van den Maarschalk *Valée*. Het ministerie had dus reeds sedert twee dagen nadere tijdingen kunnen mededeelen. Volgens bijzondere berigten uit Toulon van den 4n had men daar, na de aankomst van het gemelde stoomvaartuig vernomen, dat op den 30n het geschut te Algiers in de verte gehoord werd. Bijzonderheden wist men echter niet, naardien al degenen die uit de provincie kwamen, onder toezigt der autoriteit werden gesteld, opdat hunne verhalen de moedeloosheid te Algiers nog niet grooter deden worden. De nationale garde nam de dienst in de stad waar, en werd door de equipagie van de ter reede liggende schepen ondersteund, om de moorsche bevolking, die ten minste op 20,000 mannen geschat werd, in toom te houden. — Te Algiers waren voorts van Oran aangebragt en naar de provincie vertrokken al de troepen die op dat punt konden gemist worden.

Sommige lieden betwijfelen het of de Hertog *van Orleans* wel naar Afrika zal vertrekken. Van verschejdene kanten, wil men, zijn vertoogen gegaan, dat hij zijn leven, hetwelk als kroonprins hem niet meer behoorde, aan de gevaren van een oorlog tegen de Arabieren niet mogt blootstellen; dewijl, indien hij kwam te vallen, hij een éénjarig kind als troonerfgenaam zou achterlaten.

— Een bijzonder luchtverschijnsel der electriciteit heeft den 29. November op den driemaster *Helena*, van Bordeaux, op de reede van Eichard ten anker liggende, plaats gehad. Om 8 ure des avonds voelde men eenen verschrikkelijken schok; de lichten gingen uit, stukken glas van spiegels en van den barometer, splinters hout en stukken ijzer werden met geweld in de kamer van den Kapitein geworpen Het was de bliksem, welke in den fokkemast was geslagen. Van de 22 personen, die zich in de kamer bevonden, werd er slechts een getroffen. Een koperen ketting, die hij droeg, schijnt de elektrieke stof tot zich getrokken te hebben. Men heeft hem tot het leven terug gebragt; maar men vreest, dat hij van het gebruik van eenige leden als ook van het gezigt zal beroofd zijn. Het schijnt, dat de bliksem, den mast verlaten hebbende, dadelijk tegen den barometer is geslagen, waarvan het kwik door de kamer verspreid werd, doordien het glazen buisje, waarin het besloten was, was verbroken. Al de gouden sieraden, als horologien en ringen, zelfs die, welke men aan de vingers had, zijn door de elektriciteit van kleur veranderd.

— De *Courier van Lyon* vermeldt een ongeluk dat veel zwaarder gevolgen had kunnen hebben, dan gelukkig het geval geweest is. De diligence van Belley naar Lyon, met 18 reizigers gevuld, op eene zekere steile plaats gekomen zijnde, stortte, door onachtzaamheid van den postillon en conducteur, in de diepte en tuimelde verscheidene malen om en om. Verwonderlijk is het, dat onder deze omstandigheden slechts zes van de achttien personen min of meer zwaar gekwetst werden.

— Men ziet tegenwoordig eene nieuwe soort van fashionables des avonds de straten doorwandelen met petten op het hoofd, geheel bestaande uit dierenvellen, waarvan de kop tot vizier dient. Dit hoofddeksel geeft aan hen, die het dragen het voorkomen van beesten. Indien men niet beter wist, alsdan zoude men gelooven verscheidene troepen van honden, wolven, vossen enz. arm in arm door Parijs te zien loopen.

BELGIE.

BRUSSEL, *den* 9. *December.* Den 5 is te Ryckel, kanton Looz eene groote boerderij afgebrand, waarbij in de vlammen zijn omgekomen 20 melkkoeijen, [illegible] schapen, 11 paarden, 5 kalveren en 25 varkens, 3 wagens, 20,000 ponden hooi, 4000 schooven koren, 5000 schooven rogge, enz. De eigenaar [illegible] is ook in den brand omgekomen. Alles is een roof der vlammen geworden. De schade wordt op 53,400 fr. berekend.

— Volgens berigten uit Gent van den 9 December, is de Heer *Metdepenningen*, dadelijk na zijne vrijspraak omtrent de zaak van den *Messager*, naar die stad teruggekeerd en door velen met belangstelling ontvangen. Hij schijnt zich te Brussel te hebben schuil gehouden. De Heer *Bockeljau*, uitgever van den *Messager*, heeft, na eenige vertraging, insgelijks zijne vrijheid terug erlangd.

— *Jan Baptiste van der Donck* is te Gend ter zake van verkrachting van zijn eigen kind, tot levenslange dwangarbeid, tentoonstelling en brandmerk met de letters T. P. veroordeeld.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, *den* 9. *December.* Naauwelijks laat de winter zich gevoelen, en is het water met ijs bedekt, en reeds telt men hier twee slagtoffers van de onvoorzigtigheid, om zich te vroeg op het ijs te wagen. Vier jongens speelden gisteren namiddag op de kruidgracht binnen deze stad, en zakten weldra door het ijs. Een heeft zich zelven gered, een ander is er nog tijdig uitgehaald, doch twee dier jongens, genaamd *Willem*, en *Derk*, oud 11 jaren, zonen van den zeilmakersknecht *S. H. de Rooi*, zijn verdronken. Allertreurigst is dit geval voor de ouders, te meer daar zij, voor vier jaren, eenen zoon, oud 18 jaren, hebben verloren, die onder het baden is verdronken.

MIDDELBURG, *den* 11. *December.* Uit een verslag, dezer dagen door den directeur der alhier gevestigde maatschappij van vee-verzekering aan commissarissen dier maatschappij uitgebragt, is gebleken, dat die maatschappij over het afloopende jaar 1839 bij vernieuwing van belangrijk nut is geweest voor een aantal veehouders, welke onder hun vee verliezen hebben geleden, hetzij ten gevolge van *gewone ziekten of rampen*, of van *besmettelijke ziekten.*

MIDDENPRIJZEN,

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

VAN DEN 12. DECEMBER 1839.

De Nederlandsche Mudde.		*De Nederlandsche Mudde.*	
O. Walcher. Tarwe . . .	*f* 12,25	Boekweit.	*f* 6,25
N. Idem Tarwe . . .	– 10,50	Haver	– 3,30
O. Zeeuwsche Tarwe . .	– 11,00	Zeeuwsche Groene Erwten	– 7,50
N. Zeeuwsche Tarwe . .	– 10,00	Idem Paardeb.	– 5,50
Zeeuwsche Rogge . . .	– 6,80	Idem Duiveboonen . . .	– 0,00
Noordbr. Rogge . . .	– 6,80	Koolzaad	– 9,50
Winter Garst	– 5,50	Zomerzaad	– 0,00
Zomer Garst	– 5,30	Kanariezaad	– 9,50
Walchersche Paardeboonen	– 5,75	Raap-Olie.	*f* 33,50 p. v.
Idem Bruine Boonen . .	– 10,00	Patent-Olie	– 36,00 » »
Idem Witte Boonen . .	– 8,00	Lijn-Olie	– 32,50 » »
Idem Witte Erwten . .	– 8,00	Lijnkoeken *f* 9,00 per 100 stuks.	
Idem Groene Erwten . .	– 8,50	Raapkoeken – 00,00 » 0000 »	

Tarwenbrood het Ned. Pond 20 en een halve cent. Mastelwinbrood 18 en een halve cent. Roggebrood 14 en een halve cent.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 11. *December.* Sedert den 9. dezer, zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

The Soho, T. Whitecombe, van Londen, met passagiers en *Brugge*, A. J. Darby, van Hull, met passagiers en stukgoederen; *le Constant*, A. van Schie, van Liverpool, met klipzout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gezeild:

Princess Victoria, H. Woodruff, naar Londen, met stukgoederen; *Olio*, J. D. Christens, naar Odessa, met stukgoederen; *Exchange*, F. D. Proctor, naar Cadix, met ballast.

Advertentien.

De ondergeteekende maakt bij deze aan zijne geëerde Stad- en Landgenooten bekend, dat hij op heden alhier in de Slijkstraat, Wijk B. N°. 90, zijnen Winkel in *alle* soorten van MALJENIERSWAREN heeft geopend, en daarbij tevens de TIMMERMANS-AFFAIRE uitoefent, waartoe hij zich in derzelver gunst aanbeveelt, met belofte van eene zeer accurate en uiterst civile bediening.

VLISSINGEN, 2 December 1839. H. J. BADEN.

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBOOT

de Schelde.

December 1839.

Van Vlissingen.			or. min.	Van Breskens.			or. min.
Zaturdag	14,	's midd.	.	Zaturdag	14,	's midd.	.
Zondag	15,	's morg.	8.	Zondag	15,	's morg.	9.
Maandag	16,	»	9.	Maandag	16,	»	10.
Dingsdag	17,	»	9.30	Dingsdag	17,	»	10.30
Woensdag	18,	»	9.30	Woensdag	18,	»	10.30
Donderdag	19,	»	10.	Donderdag	19,	»	11.
Vrijdag	20,	»	.	Vrijdag	20,	»	.

Van *VLISSINGEN* naar *NEUZEN* en terug.

Vrijdag 20, 's morg. ten 10.30 en ter. 's midd. 1.30.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.